

Водачът ни, отъ време на време, се спира, показва ни нѣкое интересно цвѣтче и пакъ тръгваме.

— Хей, чичо Иване, още ли ще вървимъ, провикна се Сашко къмъ водача ни. Кога ще стигнемъ въ царството на росянкитѣ?

— Нима не виждате, ето ние сме вече при росянкитѣ.

Кжде, кжде, има ли росянки, обадиха се много отъ другаритѣ ни и се впуснаха къмъ водача ни — чичо Иванъ.

Много отъ насъ не бѣха виждали росянки и за това всички искахме да ги видимъ въ тѣхното царство. Водачътъ ни се спрѣ и като че разбра нашето желание.

— Какво, искате ли да починемъ? Навѣрно ви натегнаха раницитѣ? Ей сега скоро ще си починемъ. Тамъ, по-горе е по-сухичко, пѣкъ има и едно хубаво изворче, тамъ ще починемъ.

— Ами росянкитѣ ще видимъ ли? попитаха нѣколко души отъ другаритѣ ни.

Разбира се, каза водачътъ и започна да заглежда тревитѣ и цвѣтенцата наоколо.

А, ето и росянки, само внимавайте да ги не стѣпчите.

— Росянки! росянки! чу се измежду другаритѣ ни.

— Ха, разгледайте ги добре и вижте кжде сж израсли, пѣкъ азъ ще отскубна нѣколко отъ тѣхъ, каза чичо Иванъ, и тамъ при изворчето хемъ ще почиваме, хемъ ще ви разкажа по нѣщичко за тѣзи скромни, но чудни по устройството си и храненето си планински цвѣтенца — **росянкитѣ**.

Нѣмаше време за губене. Бърже бѣхме при студеното изворче. Едни вече разтоваряха раницитѣ, за да се хранятъ, а други, между които бѣхъ и азъ, чакахме съ нетѣрпение да почне разказа си добрия ни водачъ.

— Росянкитѣ сж скромни планински цвѣтенца — треви, апочна чичо Иванъ.

Тѣ не растатъ долу въ полето, по ливадитѣ. Тѣхното царство е по високитѣ влажни планински поляни, каквито ги има много и по нашата Витоша,